

Encara sonem

Vet aquí, a qui haurien de donar un d'aquests premis institucionals per a persones que afavoreixen la nostra cultura enllà de les fronteres: a la infermera francesa Brigitte Menais.

Brigitte Menais, en la encara tendra edat de 34 anys, acaba d'inventar-se amb gran èxit un pintor català, que gràcies a ella, ha aconseguit, un cop mort, arribar en quatre dies als cims de la fama, del prestigi i de la cotització internacionals. El pintor es diu —es deia, perquè va morir en la misèria i el desconeixement el 1980—. Antonio Huberti, i havia nascut a Barcelona el 1898, des d'on, és clar, és traslladà a París i entrà en el cubisme picassà.

La infermera Menais, de París, compadida de joves pintors desconeguts, amb dificultats i sense mitjans econòmics, els deixava els baixos de casa seva perquè hi pintessin els quadres d'Antonio —sospitosament semblant a Antoni (Tàpies)—, Huberti —sospitosament semblant a Alberti—, els quals eren signats per un altre pintor, segurament també amb dificultats i també sense gaires mitjans econòmics però ja més gran i per tant sense por de jugar-se el futur i més resignat a donar la cara: signava l'obra de la revelació catalana, el pintor Bernard Globermann, de vuitanta-quatre anys d'edat. Llavors Brigitte Menais agafava l'obra i la duia a les sales de subhastes, i a la consideració dels crítics la introduïa entre els aficionats, i ho va fer amb tant d'èxit que ara, només quatre anys després de la revelació, en una sola subhasta de pintures i escultures d'Huberti, Brigitte Menais va vendre producció per valor de gairebé 400.000 dòlars, una quarantena de milions de pessetes, a benefici

dels joves pintors desconeguts i, esperem-ho de la seva demostrada compassió, del col·lega vuitantí. Una casa de subhastes va sospitar de l'obra oferta per la infermera, un expert va dictaminar que la pintura era recentíssima i un setmanari i un canal de televisió britànics han fet públic el cas.

¿Per què la senyoreta Menais, a l'hora de conjuminar aquesta obra de caritat, va decidir que el pintor fos català? No cal dir que no ho va fer a la babalà, sinó perquè sabia que un pintor català pot ser molt rendible: n'hi ha fama. Ja l'any 1958 l'escriptor Max Aub va publicar una biografia del cèlebre pintor també català Jusep, amb u, Torres Campalans, igualment inexistent i igualment celebrat per públic i experts.

Max Aub ho tenia molt més fàcil, ja que el 1958 estaven en ple èxit i organitzant la màxima folloria als bells cims de l'art, l'especulació i la política, tres pintors catalans o assimilats, com Joan Miró, Picasso i Salvador Dalí. Que trenta anys després, ja sense el suport de tots tres immillorables "avaladors", la infermera Melais hagi demostrat que, per vendre i triomfar, a un pintor li convingui més de ser o passar per català que no per qualsevol altra cosa demostra que la política xovinista dels Jacks Langs i dels Jorges Semprún per a l'art, per al negoci i per tant per a nosaltres. I que el Toti Solé Tura, si de veritat vol triomfar com a ministre de Cultura espanyola ho té bastant negre, si fins i tot una simple infermera parisencademostra que avui per avui, en el món de la pintura tot el xovinisme de París i de Madrid plegats no poden res contra la realitat: quant a pintura, real o de ficció, no hi ha com la dels catalans.

Ramon Barnils

Operació dofi.

Després de tants mesos de dubtes i vacil·lacions, Felipe González ha designat el sisè dels seus governs. Sembla que aquest equip, acabat d'estrenar, acomplirà la seva missió fins al final de la legislatura, l'any 1993. Quant a les reaccions generals al nou equip, en el qual la principal novetat és la desaparició d'Alfonso Guerra i de la seva influència, hi ha hagut per tots els gustos. Des de la barbacana d'Esquerra Unida, i d'alguns sindicats, s'aprecia —segons diuen— una major dretització del govern. Els tècnics —descendents dels tecnòcrates del règim anterior— prevalen sobre els polítics. Al quadre de les novetats sobresurt el nomenament del català Narcís Serra i Serra com a vice-president únic. Li correspon la important tasca de presidir la Comissió de Subsecretaris, avantsala de les deliberacions del Consell de Ministres. En la informació publicada en diversos diaris s'assegura que el president del govern vol que el seu vice-president no es limiti a coordinar els ministeris no econòmics, sinó que la seva acció es projecti sobre la totalitat del govern. Hem de recordar que en l'enfonsament moral que en la jornada del 14-D va patir Felipe González va expressar el seu desig que el seu successor al capdavant del govern fos el català Narcís Serra i que aquest va trigar dues hores a convèncer el president que havia de continuar en el seu lloc. ¿Estem davant l'operació de nomenament del dofi? Aquesta és la pregunta del milió, però també és la que es formulen els experts en temes polítics.

En la resta del govern destaca també la presència de dos catalans: Josep Borrell i Fontelles, i Jordi Solé Tura. Borrell ha mostrat la seva eficàcia en la

Secretaria d'Hisenda com a màxim protagonista de la lluita contra el frau fiscal. Ha estat l'home dels processos de Pedro Ruiz i Lola Flores. Ha estat també el protagonista fracassat de la imposició d'un nou cadastre. Ara, en el macroministeri d'Infraestructures li correspon una tasca més difícil: la de corregir les deficiències de la infraestructura, que representa un veritable coll d'ampolla per al desenvolupament de l'economia espanyola. Aquí li esperen grans desafiaments. Segurament és la persona més capacitada per resoldre'ls. Esperem. En cultura s'ha produït el relleu de Jorge Semprún pel català Jordi Solé Tura. Aquest ha entrat al govern en produir-se la negativa de José M. Maravall, anterior ministre d'Educació i Ciència. La car-rera política de Jordi Solé Tura, actualment catedràtic de dret constitucional de la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona, és significativa: ha estat un distingit militant del PSUC, amb exili inclòs, en què va exercir per quatre anys el paper de locutor de Radio Espana Independiente. Solé Tura va començar a separar-se de les línies ortodoxes del PSUC. Va fundar Bandera Roja i va aconseguir gran influència en la Universitat de Barcelona. Amb el pas del temps va arribar a la conclusió que la "casa comú de la Izquierda" era al PSOE; el seu interès el portà aviat a la categoria d'independent dins les llistes del PSC-PSOE i actualment a la de ministre de Cultura; ha estat Semprun el que ha dit que, segons sembla, s'ha de ser ex-comunista per ser ministre de Cultura amb Felipe González. Rest a veure la política de Solé Tura en relació a la cultura del Paísos Catalans. Des d'aquí li donem un vot de confiança. **Fabià Estapé**

